

Klaus Rifbjerg.

”Manden der glædede sig til alting”

Novelle. 2001

Der var engang en mand, der glædede sig til alting. Når han stod op om morgenen, glædede han sig til morgenmaden, når frokosten nærmede sig, glædede han sig til den, og mens han spiste, glædede han sig til den cigaret, han skulle ryge efter måltidet. Om aftenen glædede han sig til den drink, han altid tog inden middagsmaden, som han også glædede sig til, og de par glas vin, han drak, mens han spiste. Han glædede sig også til aftenens cigaret, og aviserne, han havde gemt hele dagen, så han også kunne glæde sig til dem. Mens han læste og røg, glædede han sig til fjernsynet, og mens han så nyhederne, glædede han sig til han skulle i seng. Sideløbende glædede han sig til dagens post, som han også åbnede på forskudte tidspunkter, men dog oftest lige efter frokost, hvor han ud over cigaretten, glædede sig til eftermiddagsluren.

En stor del af dagen gik således med at glæde sig, og det var meget sjældent, at han glemte at glæde sig. Der var aldrig en dag uden, at han glædede sig til et eller andet, men på et tidspunkt gik det op for ham, at der var noget galt. Ganske vist glædede han sig stadig til de forskellige punkter, der var at glæde sig til - indtil han indså, hvor få og korte de var.

Naturligvis varede både morgenmaden og frokosten et stykke tid, hvorimod cigaretten var slukket, næsten før han havde fået den tændt. Og hertil kom, at netop fordi han hele tiden glædede sig til noget, glemte han ofte at glæde sig over det, han havde glædet sig til.

Tit nåede han at spise både sin müesli, sit brød og drikke sin kaffe uden at lægge mærke til det, skønt han netop havde glædet sig til morgenmaden. Og det blev værre endnu med frokosten og middagen, fordi der var så meget at glæde sig til (aviserne, brevene, fjernsynet, sengen), at han havde for travlt til at for alvor at glæde sig over det, der skete lige nu.

Han nød stadig sin drink og de to glas rødvin og maden, men så opdagede han, at drinken før middag blev stærkere og stærkere og de to glas vin til det meste af en flaske. Det gav en vis ro, han var ikke så ivrig som før efter at komme videre til de andre nydelser, måske kunne han heller ikke rigtig holde styr på det, han glædede sig til, fordi han var temmelig fuld. Men der var altid en ting, han glædede sig til, og det var at komme i seng.

Det blev efterhånden det eneste, han glædede sig til. Han havde ganske vist følelsen af, når han vågnede med et sæt, at der var et eller andet bestemt, han skulle glæde sig til, men det var for svært at huske, og han måtte anstrenge sig så meget for at komme i tanke om, hvad det var, så han opgav.

Det irriterede ham, for han var vant til at glæde sig til alting og ville frygtelig gerne tilbage til den gamle rutine, hvor han bare glædede sig, glædede sig og glædede sig. Det var svært, for selvom han glædede sig til sengen, var det ligesom han ikke lå så godt i den som før. Der var ingen problemer med at falde i søvn, det sørgede alkoholen for, særlig efter at han var begyndt at drikke cognac til fjernsynet og måske en lille sjus, hvis han havde husket at glæde sig til en særlig avis, han kunne nyde som en ekstra gevinst lige før sengetid. Tit vågnede han på urimelige tidspunkter og var ude af stand til at falde i søvn igen. Han lå og stirrede op i mørket og gjorde sig umage for at tænke på alle de ting, han havde at glæde sig til om dagen. Men der kom kludder i rækkefølgen, og da han tit havde kvalme om morgenen og også en lille smule ondt i hovedet, glædede han sig ikke til morgenmaden.

Tanken om müeslien afsatte en klump i halsen på ham, og han tænkte, om det måske var bedre at gå ud og brække sig end bare at ligge der og gøre ingenting.

Da han altid havde glædet sig til middagsmaden, værnede han om sin appetit. Han opererede med begrebet »ren appetit« og »sund appetit«, og han skulle ikke have sin sunde appetit ødelagt af små mellemmåltider som visse andre. Det var han for klog til. Hvis der var for meget nydelse på programmet, kunne det være svært, ja næsten umuligt at glæde sig til noget som helst. Derfor holdt han strengt på reglerne, og når middagsmaden nærmede sig, var han sulten ikke blot som en ulv,

men som et helt kobbel. Måske var det også derfor han blev mere og mere beruset for hver aften, der gik, for det var, som sagt, ikke længere to cl. alkohol, han hældte ned i sin tomme mave, det var det dobbelte eller firedobbelte.

Resultatet var, at han ikke alene ikke glædede sig over det, han spiste, men heller ikke til det, der skulle komme. Til sidst tænkte han ikke engang på, at han glædede sig til at komme i seng, for han glædede sig ikke til at komme i seng. Til gengæld udbrød der frygtelige skænderier hen over middagsbordet, og han opdagede i sig selv en vrede, der ikke havde været der før, jo måske havde den været der før, men var ikke kommet op til overfladen. Nu vældede den frem som en flodbølge gennem et dige. Han anklagede sin kone for det værste. Han nidstirrede hende. Han råbte ad hende. Han havde lyst til at slå hende.

Da hans kone til sidst en aften rejste sig fra bordet og sagde, at nu kunne hun ikke tage mere, blev han tavs. Han forstod slet ikke, hvad hun sagde, og hvad det handlede om. Han var en glad mand, der altid havde glædet sig til alting, hele sit liv havde han set frem til noget, og det var ikke noget eksotisk eller uopnåeligt, det var ganske jævne ting: maden, avisen, fjernsynet og de par cigaretter han tillod sig. Og drinken naturligvis. Han så op. Hans kone var hvid i ansigtet. »Hvad er der i vejen?« spurgte han.

Hun stod og knugede sin serviet, så smed hun den i hovedet på ham og begyndte at græde.

»Der er ikke noget i vejen med noget, undtagen med alting.« Tårene løb ned ad kinderne på hende.

»Først og fremmest er der noget i vejen med dig.«

»Med mig? Jeg som altid er glad og altid glæder mig ...«

»Glæder du dig også til mig?«

»Hvad?«

»Glæder du dig også til mig? Jeg hører dig sige, du altid glæder dig til noget. Hvornår har du sidst glædet dig til mig.« Han blev hende svar skyldig, og fra den dag holdt han op med at glæde sig til noget som helst. Der var ligesom ikke mere at glæde sig til. Han vidste ikke hvorfor, men sådan var det.

Skriveøvelse:

Skriv en historie om at glæde sig til noget.

Der var engang en sko.
Uanset størrelse, bruger og vejret, glædede ~~jeg~~ ⁷ jeg sig til at blive brugt
Gad vide hvad min ejer har tænkt sig det glæde mig med idag.

Måske skal jeg ud at gå ved vandet og mærke sand og sten på min sål. Det kan jeg godt lide.

Eller skal vi ind til byen og gå på de varme fliser gerne med afbræk af asfalt.

Måske skal vi en tur i parken og mærke græsset, enten det er tørt eller vådt. Det kilder min sål.

Nogen gange bliver jeg også lånt ud til nogen med mindre fødder end ejeren. Det er så sjovt.

Teenagere, der prøver grænser med forskellige modetrends.

Eller mindre børn, der øver sig i at være "store".

De fleste er glade, når de bruger mig fordi de oplever forskellige ting og ser frem til, hvor skoene nu bærer dem hen.

Gad vide, hvad der sker, når jeg er for slidt til at blive brugt. Så kan brugerne forhåbentlig tænke tilbage på de ting, de oplevede, da de havde mig på.

Gad vide

Mai-Britt

"Der var engang en sko"

Uanset størrelse, bruger og vejret, glædede jeg mig til at blive brugt.

Gad vide, hvad min ejer har tænkt sig at glæde mig med i dag.

Måske skal jeg ud at gå ved vandet og mærke sand og sten på min sål. Det kan jeg godt lide.

Eller skal vi ind til byen og gå på de varme fliser, gerne med afbræk af asfalt.

Måske skal vi en tur i parken og mærke græsset, enten det er tørt eller vådt. Det kilder min sål.

Nogle gange bliver jeg også lånt ud til nogen med mindre fødder end ejeren. Det er så sjovt.

Teenagere, der prøver grænser med forskellige modetrends.

Eller mindre børn, der øver sig i at være "store".

De fleste er glade, når de bruger mig, fordi de oplever forskellige ting og ser frem til, hvor skoene nu bærer dem hen.

Gad vide, hvad der sker, når jeg er for slidt til at blive brugt. Så kan brugerne forhåbentlig tænke tilbage på de ting, de oplevede, da de havde mig på.

Gad vide ...